

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.

Titel: Den lille Karen (1830)

Citation: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: "Den lille Karen (1830)", i Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: *samlede skrifter af Forf*, 1866-67, s. 105. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem02tom-shoot-workid55446/facsimile.pdf> (tilgået 07. maj 2024)

Anvendt udgave: samlede skrifter af Forf

Den lille Karen.

(Kjøbenhavn's Høvede Post, 1830.)

En formuende og anseet Embedsmand i en af Sjællands Kjøbstæder sad engang før flere Aar siden med sin Familie i sin smukke og rummelige Stue. Det var en deilig Efteraarsaften. Stjernerne skinnede paa Himlen, og Maanen littede ind ad Vinduene, som om den med qviindelig Nysgjerrighed vilde betragte de skjønne festlige Klæder, det skinnende hvide Aftaas, Blonder og Baand, som laas udbredte rundt om i Værelset, især paa det store Bord, midt i Stuen, hvor Fruen i Huset med sine to Døttre sad og arbejdede ved Skindet af Lys og Lamper, medens Herren sad ved Siden, ganske fordybet i de nylig ankomne Aviser. Men i en Krog nær et Vindue sad den lille Karen ved et eget Bord og syede af alle Kræfter. Denne lille Karen var en Datter af en nylig afdød, meget dannet og meget fattig Mand, der efter mangt et Skibbrud paa Livets Hav havde beklædt et lille Embede i denne By, og levet ganske eensom med en aldrende Søster og sin eneste Datter, hvem han fra hendes tidligste Barndom havde indviet til de venlige Musen, der i al hans Modgang havde udgjort hans Trøst. Den gode Tante, stærkt bevaandret i alle huuslige og qviindelige Syssler, havde undervist den unge Pige i disse, og den lykkelige Fader fandt, at hans lille Karen forenede Alt, hvad der kunde

gjøre et quindeligt Bæfen elskværdigt og indtagende. Han glædede sig til at Confirmationsdagen nærmede sig, da han offentlig skulde fremstille denne sin Yndling for Gud og Mennesker, som en hidtil skjult, for Verden ubekendt Skat. Han tænkte paa, hvorledes han skulde gjøre Udvei til en anstændig Dragt til hende ved denne høitidelige Feilighed, da Døden pludselig endte hans Forhaabninger og Sorger. Den stakkels, neppe femtenaarige Karen, saavel som hendes Tante, befandt sig nu i samme Stilling som Brandlidte eller Stikbrudne, uden anden Tilflugt end den, Medlidenheden vilde skænke dem. Tanten søgte en Condition som Hundeholderisse, medens Karen med lignende Udsigter kom i Huset hos en Paarørende af hendes Fader, den omtalte Embedsmand, som vi ville kalde Hr. A. Her skulde hun blive for det Første, og staae til Confirmation næste Søndag med Husets Døtre, med hvilke hun var gaaet til Præsten.

Man sad nu, og arbejdede paa disse unge Damer's Bynt; ogsaa Karen var beffæstiget dermed. Hun var glad over at sidde ubemærket i sin stille Krog. Hun følte sig fremmed i denne Omgivelse, og forladt af hele Verden. Hendes Tanker spærmede med usigelig Veemod tilbage i den forsvundne Tid, og vendte sig med Ængstelse mod den tilkommende. Med et beklemt Hjerter løftede hun sine Bine fra sit Arbejde, og saae ud af Vinduet mod den stjernefulde Himmel, da i det Samme et klart Stjærneskud foer hen over den, til hjertelig Opmuntring for den bedrøvede Pige, der ihytes, at en god Mand havde tilhviiset hende Trost og Haab ved dette Tegn. I samme Dieblid kom en prægtig Reisevogn med

fire Heste for, rullende gennem Gaden, og holdt for Porten. Husets Damer soer op med hæftige Udraab: „Al Herre Gud! Det er Hr. von S. Skal vi nu være saa uheldige at træffes med det rædsomme Uhyre!“ Herren i Huset truede ad sine Døttre, og løb ud at modtage den saa frygtelig bebudede Gæst, og imidlertid jagde den yngste Datter til den ganske fortraktede Karen: „Det er en rig og fornem Godseier som boer et Par Mile herfra.“ „Er han ond og grusom?“ spurgte den uskyldige Karen. „Nei paa ingen Maade,“ sagde Frøken Louise, og lo høit: „Man kunde gjerne sige, han er god, men det er en kjedsommelig Pedant og en afskyelig Banffabning!“ Nu gik Døren op, og Hr. A. indførte med mange Gul og Complimenter en midaldrende Mand af et sørgeligt Udseende. Han var aldeles forvoget, fjæv og krum, og støttede sig ved en Krykke. Damerne modtog ham med største Mildhed og Opmærksomhed. Han jatte sig, og talte med Livlighed og en fin Berdenstone. Karen kunde ikke blive kjed af at betragte hans besynderlige Udseende. Hans dødblege Ansigt, hans sygelige, lidende, skarpe Træk, og især hans store Dine, havde et saadant Udtryk af noget Dphøiet og UEdelt, at hun følte sig ligesom vederqvæget ved hans Nærværelse. Hun havde bemærket, at han ofte med Opmærksomhed havde kigget sine Dine paa hende, og havde spurgt Fruen i Huset om hoem hun var. Han indlød sig nu med Damerne i en Samtale om deres Confirmations-Klæder og Bynt, som de udfoldede og forklarede for ham. Med Besværlighed reiste han sig omfløder, nærmede sig Karen, og spurgte besleuden: „De syer ogsaa paa Deres Bynt til næste

Søndag?" „Nei," svarede hun indseelig, „det er ikke min Pynt." „Er Deres da færdig?" Den stakkels Pige taug forlegen. „Jeg skal vise Dem Karens Stabs," raabte Frøken Louise leende, idet hun løb ud af Stuen, og kom strax igjen med en, baade i Henseende til Materie og Form meget fattig, og langt fra ikke ny Kjøle. Frøkenen udbredte den leende og sagde: „Det er, som De seer, en Sørgeskjole, thi Karen har Sorg for sin Fader, men hvor bedrøvet hun end selv er, saa seer Kjolen dog endnu mere bedrøvet ud end hun." Lærerne stode den stakkels Karen i Dinene, Hr. v. S. saae paa hende, uden at sige et Ord, og steg strax derpaa i sin Vogn og kjørte hjem.

Dagen efter fik Karen det glædelige Bud fra sin Tante, at hun ganske uventet var bleven hentet til Hr. v. S., der uden videre anbefaling havde antaget hende, paa høist fordeelagtige Villkaar, til at bestyre sit Huus, hvis Pragt og Behagelighed hun ikke noksom kunde berømme. En stor Sorg blev herved lettet af den lille Karens Hjerter, og en stor Overraskelse ventede hende, thi Dagen før Confirmationsdagen, bragte en Staflet fra Kjøbenhavn en stor Kasse og et Brev under hendes Adresse. Brevet var uden Underskrift, og løb som følger:

„Fat Mod, elstværdisge Pige! og tro ikke, at du er forladt og ene i Verden. Tro heller, at en god Skjæsaand følger dig, og agter paa hvert dit Skridt. I dennes Navn modtage du medfølgende ringe Gaver; du kan høre dem uden at rødme."

Med største Forundring fandt man nu i Kassen en heel Paaklædning, tydelig bestemt til næste Dags Høitid.

Det var en hoist elegant, smagfuld og tillige besleben Sørgedragt. Den var besørget med stor Omhu, ikke det Mindste manglede derved. Alle vare forundrede, Karen fandt en Rigdom af Trøst i overansførte Linier; og den Tanke, at en god Mand virkelig beslyttende fulgte hende, og saae Alt hvad hun foretog sig, beskjæftigede hendes Phantaste, skjøndt hendes klare Forstand vel indsaae, at det var en jordisk Ven som handlede her. Hun gjættede endog saa paa Hr. v. S., og da hun næste Dag ved Indtrædelsen i Kirken saae ham, hilfede hun ham med Landsseelse og Taknemmelighed. Ubeskrivelig deilig og elskelig stod den lille Karen paa Kirkegulvet i sin sorte Dragt, ved Siden af de hvide, glindsende Cousiner, som hun aldeles forbunlede. Ingen følte Dette mere levende end den unge Husar-Lieutenant H., en udmærket smuk og behagelig Mand, der med sin Moder var kommen fra Kjøbenhavn for at besøge Hr. W's Familie, med hvent de stode i venstabelig Forbindelse. Denne unge Mand fattede en virkelig Videnkab for den smukke Karen, og vidste saa godt at give hende sine Følelser tilkjende, at han ganske vandt hendes uskyldige, trofaste Hjerte. For hende, som var ubekjendt med al Forskillelse og Coquetterie, var den Mand, hun elskede, den Sidste, for hvem hun forstod at skjule sig. Dog, under bestandig Tvang ved deres Omgivellers mistænkelige Øine, var det kun i saa og flygtige Dieblkke, at de turde nærme dem hinanden.

En Dag fandt Karen i sit Skjortin en Seddel, som hun ikke begreb, hvorfra kom. Hun aabnede den, gjen-

hændte den samme Gaand som i hiint anonyme Brev, der fulgte den omtalte Kæsse og læste følgende:

„Vogt dig, uskyldige Karen! Lieutenant G. har i flere Maanedes været forlovet med din Cousine, Frøken Louise A. Ifølge sin Moders Ønske, men dog frivillig, har han indgaaet denne Forbindelse.“

Den stakkels Karen blev som ramt af Lynild. Lieutenant G. og hans Moder rejste bort Dagen efter, uden at det var muligt for hende at faae sagt et Ord med ham i Genrum, men tusinde smaa Omstændigheder, som hun nu først bemærkede, og Frøken Louises egne Øtringer overbeviste hende tilstrækkelig om Sandheden af den advarende Skyttaands Ord. Hendes Ophold i Fr. A's Familie blev hende nu dobbelt tungt, og da der paa samme Tid tilbød sig en Leilighed til at forlade dette Huus, greb hun denne med Begjærlighed og modtog en Condition hos en Dame, der søgte en saakaldet Jomfru, det er at sige, en Person, der foruden de Arbejder og Byrder, der paalægges en simpel Tjenestepige endnu har den langt tungere Pligt, nemlig at maatte opholde sig i sit Herkabs Selskab, som en Afleder for dets onde Lumer, en Deeltager og Medhjælper i alle Familiens Sorger og Besværigheder, uden dog at regnes som et Medlem af samme. En saadan Stilling, som saa Mænd vilde have Kraft til at bære, blev nu den femtenaarige Karens Lod. Men der gives Mennesker, især i det kvindelige Køn, der, om ogsaa Skæbuen fører dem ud i den værste Orken, dog altid forstaae at finde en grøn Plet, og opstaae der en lille Hytte mod Stormen, hvor Enhver maa besjænde, at der er godt at være. Dette lykkelige

Talent befød Karen; hun var født med en egen Gabe til at behage Andre og trøste sig selv. I det Hus, hvor hun nu befandt sig, var en voksen Datter, der befød Forstand og Hjerter nok til at skjønne paa Karens Fortrui, og som ved sit Vensteb og sin Omgang søgte at holde hende stadesløs for det Lornefulde i hendes Stilling. De to unge Veninder vidste saaledes at indrette det, at Karen fik Lov til fordetmeste at opholde sig med sit Arbeide i Frøkenens Værelse, og der indrettede hun sig et hyggeligt og fredeligt Hjem. Heller ikke var hun forladt af sin Skjtsaand (et Ravn, hvormed hun i sine Tanker altid beteguede sin ubekjendte Ven): Fra Tid til anden fandt hun i sine Gjemmer alle slags Foræringer, saavel af nødvendige som behagelige Ting, og smaa Breve, der roste hendes Opsørsel og fortrøstede hende til en lykkeligere Fremtid, der ikke vilde udeblive. Ivrig jorffede hun efter at erfare, hvorfra og paa hvad Maade disse Ting kom i hendes Hænder. Hendes Mistanke faldt paa en gammel Pige i Huset, som ofte gav sig Uerinde i hendes Kammer, men dette Spor forsvandt ogsaa, uden at give nærmere Oplysning.

Mere end et Aar var saaledes forløbet, da der en Dag var stort Selskab i Huset, og hun i dette med Forbauselse mødte Lieutenant S., der havde vidst at skaffe sig Adgang i denne Familie. Endnu samme Aften fandt han Leilighed til at tale med Karen. Med brændende Hjørlighed afmalte han hende sit Hjertes Tilstand, sagde hende (hvad hun allerede havde hørt), at han ganske havde brudt sin Forbindelse med Frøken A., hvilken han, jørend han kjendte Karen, overtalt af sin Moder,

havde indgaaet; at han i lang Tid forgjæves havde søgt at nærme sig sin elskede Karen, som han bønfaaldt om at ffjænte ham sin Tro og forlade den hdmhgende Stilling, hvori hun besandt sig. Til sin Moder kunde han desværrer ikke føre hende, men han vilde bringe hende til en Familie, hvor hun kunde opholde sig, indtil han, som han haabede, om faa Aar kunde være i saadanne Aar, at han turde tilbyde hende at dele dem. Den stakkels Pige tænkte, at alle Aar vilde synes hende gode, naar hun blot turde dele dem med ham. Men den Taakte, at give sig under en fremmed Families Beskyttelse og forbinde sig med denne unge Mand tiltrods for hans Moders Billie, saarede hendes rene Høielse. Hun saae oftere den Elskede, der ingen Noie sparede for at overtale hende til at begunstige hans Ønsker. Han stod desuden i venstabelig Forbindelse med en Søn af det Huus, hvori Karen opholdt sig, og gjennem Denne fik hun jævnlig Breve og mundtlige Bud fra ham. Bøgtstaaeren tyngebe stærkt til Lieutenantens Side. Da sandt Karen paany en af de velbekjendte Sedler, og dens Indhold var følgende:

„Lad dig advare, elskede Karen! Lad dit varme Hjerte, din Uerfarenhed ikke forlede dig til at vige fra den Vej, hvor Fornuft og Maadehold ere gaaet ved din Side. Lieutenant H. har ingen Udfigter til at kunne ægte dig førend efter mange Aars Forsøg. Indlad dig ikke i en Forbindelse, som Tiden næsten altid berøver dens Fortryllelse. Er den unge Mand trofast og mandig, da lad ham vise det ved Laalmodighed og Beseedenhed. O Karen! hør en ubekjendt, men trofast Vens Stemme.

Fordærv ikke din Skønhed! Din Lykkesjerne glimter alt i Horizonten og vil snart svinne over dit Hoved.“

Det syntes Karen umuligt at være denne Stemme ulydig. Fornuft og Ret, meente hun, vare altid enige med den. Da hun nu saae den Elskede igjen, søgte hun med den elskværdigste Fromhed, den inderligste Hengivenhed at bibringe ham de Grunde, der bestemte hende til ikke at ville enten binde ham eller sig selv ved Løfter, eller tage Deel i Handlinger, som strebe mod hendes fine qvindelige Følelse.

Den unge Mand, som troede at have Seiren i Haanden, blev forvirret, og vedede at sige, at han af hendes egen Familie havde hørt, at en hemmelig Elsker allerede inden hendes Confirmationdag havde sendt hende Forvæinger og Breve, og at hun bestandig stod i Forbindelse med denne Ubekjendte. Han havde, sagde han, æret hende saa høit, at disse Rygter bleve uden Virkning paa hans Sind; men nu vaagne de med dobbelt Kraft. Hvor dybt det end smertede Karen at høre et Forhold, der var hende saa helligt, omtalt paa denne Maade, fortalte dog den aabenhjertige Pige ham Alt hvad hun selv vidste om denne Sag; men langt fra hermed at berolige ham, blev han endnu mere opbragt, og i sin Hæftighed talte han sig selv ind i en saa rasende Vidsensflod, at han paa det Skækkeligste fornærmede og saarede Karen, og forlød hende i en Sindsbevægelse, der indjog den lille fromme Pige en dødelig Skæk.

Dybt krænket og sønderreven i sit inderste Væsen, blev den stakkels Pige endnu ulukkeligere, da hun kort efter erfarede, at Lieutenant S. strax efter hvin Scene

havde fornyet sin gamle Forbindelse med hendes Cousine, Frøken Louise. Dette var Meer end Karen kunde bære. Hun blev syg, og det varede længe inden hun gjenvandt sin Sundhed og Fatning.

En Aften mod Efteraaret stod hun i Vinduet, fordybet i sine Tanker; da kom en prægtig Reisevogn, forspændt med fire Heste, rullende ned ad Gaden, og holdt for Porten. Med Forundring syntes Karen at gjenkende den samme Equipage, som hien Aften før to Aar siden havde bragt Hr. v. S.; men inden hun fik Tid til at anfille Betragtninger herover, traadte hendes Tante ind til hende, og med alle Tegni paa den inderligste Kjærlighed sluttede denne hendes første Veninde sin længe savnede Yndling i sine Arme. Hun sagde Karen med saa og hurtige Ord, at hun kom i sin Herres Navn for at hente hende, da Hr. v. S. laae for Døden, og havde en Sag af Bigtighed at aabenbare hende; hun maatte strax følge med hende, der var intet Dieblit at spille. Tanten begjærede hendes Afsted af Herflabet, hun var hos. Hendes Veninde, den gode Frøken, omfavnede hende med Taarer, hjalp selv at indpakke hendes saa Sager, og inden en Time vare Karen og hendes Tante paa Reisen. De hjorte hele Natten, og imidlertid fortalte hendes gamle Veninde, hvad Karen tilforn havde anet, at Hr. v. S. var den skjulte Ven, som hun kaldte sin Skytsaand; ved meget simple Midler, især ved en fortrolig Ven, som boede i Hovedstaden og omgiffes i det Huus, hvor Karen havde opholdt sig, havde han fulgt hendes Skridt, vaaget over hende, og vidst at slaffe de omtalte Breve og Forøringer i hendes Hænder. Hun

aabenbarede nu ogsaa Karen, at Hr. v. S. havde ifinde at efterlade hende sit ffønne Gods og al sin Rigdom, men for at kunne gjøre Dette lovformeligt og sikkert, var det nødvendigt, at hun maatte være hans Enke, og derfor havde han besluttet paa sin Døds seng at lade sig vie til hende. Karen blev forfærdet, og havde tusinde Betæneligheder, som Tanten alle overvandt ved at forestille hende, at Hr. v. S. ingen Nærpaarørende havde, at de saa langtud Beslægtede, han endnu eiede, vare rige og bosatte i Udlandet, og at denne ædle Mand, lige fra den første og eneste Gang, han havde seet Karen, havde fattet denne Plan, som han nu vilde udføre.

Underligt bevægede det Karen at see Hr. v. S. igjen. Disse Træk, som hiin Aften havde gjort saa dybt Indtryk paa hendes Sind, saae hun nu saa henbeslig berørte af Dødens Haand. „Kun saaledes,“ sagde han, „vilde jeg lægge Deres varme, friske Haand i min kolde og visne; kun naar Døden stod ved min Side som en sikker Forlover, vilde jeg binde en blomstrende Skabning til en usjel Krøbling.“ En Jurist var tilstede, med de fornødne Vidner, et Testament var allerede opsat. Præsten paa Godset indviede med saa Ord den besynderlige Pagt. Alle Formaliteter bleve iagttagne.

Det var mod Aften. Karen og hendes Tante sadde tause ved den Døendes Seng. Alting var stille. Man hørte ingen Lyd uden Perpendikelsens Slag i et Stueuhr, der syntes at holde en angstelig Forelæsning over Livets Korthed og Minutens Længde i Timer som disse. Nu kom en gammel Tjener ind med forgrædte Dine, og hvistede til Tanten, og Karen bemærkede med

Ohjen, at han talte om Snebferen, som var kommen fra Kjøbstaden for at tage Maal til Liiglisten. Med et beklemt Hjerte reiste Karen sig, og gik hen til Vinduet. Hede Gaarden var fuld af Mennesker, fordetmeste Bønder, Mænd og Qvinder, som stode og saae op til Vinduerne. Tjeneren sagde, det var Gøbfets Folk, som vare komne for at spørge til Herrens Tilstand. Karen bemærkede at Mange iblandt dem græd. Hendes Laarer flød ligesom deres, hun løftede sine Øine til den stjernefulde Himmel, og bad begejstret for et Liv, der var saa Mange dyrebart. „Stjænk ham Livet, o min Gud!“ sagde hun, „og und mig, at jeg maa leve for at forsone ham med det!“ Et Stjerneflugt foer over Himlen, og Karen erindrede med Beemod hiin Aften, da hun ligesom nu havde seet et faadant Lysbillede, og i samme Dieblit den Mand var indtraadt, som saa mægtig og velgjørende havde indgrebet i hendes Stjæbne.

Mod Midnat vaagne de den Syge af en dyb Slumner, hvori han var falden; han syntes styrket. Karen rakte ham en Læbsedrik, han smakte den, trykkede smilende hendes Haand, og sov atter ind.

Lidlig næste Morgen kom en aldrende Læge fra næste By; han kom kjørende Fod for Fod, og blev ledet op ad Trappen af en ung Amanuens, der under sin gamle Principals Sygdom havde behandlet Hr. v. S. Det Duffe, dog endnu engang at see denne hans gamle Ven, havde bevæget ham, uagtet han selv var syg, til at reise til Hr. v. S. Han nærmede sig Sengen, undersøgte den Syges Tilstand, og sagde: „Jeg anseer det ikke for afgjort, at Døden er saa nær.“ „Der er ogsaa

ffket en meget befynderlig Forandring til det Bedre siden igaar," svarede den unge Læge. Og virkelig forbedrede Hr. v. S's Tilstand sig fra Time til anden, saa at han inden tre Dages Forløb blev af Lægerne erklæret for at være uden Fare. Det var som om den Glæde at have udført den længe betænkte Plan, at have sikret den lille Karens Fremtid og vist hende sin Kjærlighed, havde gydet en velgjørende Nd i den Syges Sind, og som hendes Nærvarelse, den Lykkelighe'd at pleies af hende havde holdt den allerede flygtende Sjæl tilbage paa Jorden.

En Dag da Hr. v. S. selv følte, hvorledes Sundheden vendte tilbage, tog han veemodig Karens Haand, kysede den, og sagde: „Tilgiv mig, min elskede Karen! Gud er mit Vidne, det var ikke saaledes meent: Livet har aldrig været mig sødt førend nu, og dog er jeg næsten istand til at laste det fra mig for at bestric en saa elskværdig Pige fra et saa ulige, saa ulykjaligt Baand, som det hvormed jeg mod min Billie har lænkebundet hendes skjønne Ungdom.“ Med al denne skjønne Ungdoms Varme udfoldede Karen sit hele englelige Hjerte for ham, fortalte ham, hvorledes hun sjeldne havde kaldt ham sin Skitskaand, hvilke varme Bønner hun havde sendt til Himlen for hans Helbredelse, og vidste saa vel at berolige ham, at Hr. v. S. i dette Dieblit nød den første salige Time, der nogenstunde var bleven ham til Del i hans, af en unild Skjæbnes Haand smertelig forværrede Liv.

Han kom sig nu meget snart aldeles; ja det syntes endog, som om hans svægelige Helbred var bleven styrket

ved denne sidste Sygdom, saa at han aldrig havde følt sig saa sund som nu. Men hans Sjæl var altfor sund, til at han ikke i mangt et Dieblit stulde med ubeskrivelig Smerte tænke paa Karens Fremtid ved hans Side, og heller ikke hun selv var altid island til den entusiastiske Følelse af hans indre Værd, der i hans Sygdom havde oploftet hende over sig selv. Mangt et Dieblit sølte hun en sørgelig Tomhed, som hun ofte forgjæves opbød Alt for at skjule. Hendes Stilling var iøvrigt, som man kan tænke sig: glimrende. Den lille hdmgyge, forladte Karen var omgiden af Pragt og Rigdom, elsket af Alt hvad der nærmede sig til hende, en Gjenstand for Alles Opmærksomhed, tilbødet af sin Mand, der bestræbte sig for at glette hendes Ønsker. Heller ikke var Karen blind for denne lykkelige Forandring i hendes Skjæbne; men hvad som meer end noget Andet forligte hende med denne, var hendes Egtmands Behagelighed og Delicatesse i Umgang. Det syntes virkelig som om Naturen havde erstattet ham hans legemlige Feil ved at begave ham med en sjelden Rigdom af aandelige Gaver. Man kunde ikke uden Forundring see den store Livlighed, som saa overordenlig kontrasterede med hans sammenkrumpede Ledgema, og de brændende Øine, de bevægelige Træl, som, naar han talede, oplivede hans blege Ansigt. Det var umuligt at sjebe sig med ham. En Rigdom af Tanter og Følelser spillede uophørlig i hans Samtale, og et fint Galanterie, en besynderlig Taft og Gracie i hans Umgang gjorde den tiltrækkende selv for Dem, som ikke forstode at gjøre sig Nede for disse Fortrin. Karen forstod at skjønne derpaa. Hr. v. S. var hele Formiddagen

bestjæftiget. I de korte Vinterdage mødtes han først med Karen i den smukke Spisestue, hvor et stedse festligt og elegant dækket Middagsbord modtog den lille Familie, der, foruden Tanten, som oftest forregedes med et Par af Egnens fornemste Embedsmænd, Bræsten og Andre. Disse Maaltider forstod Hr. v. S. at krydre ved et stort Talent til at være en behagelig Vert og ved disse smaa Uttringer i Samtalen, som ere Intet, naar man betragter dem nøie, men som forskjønne Dieblilket, der føder og tillintetgjør dem, hvorfor man medrette kan ligne en jaadan Samtale ved et Fyrværkeri. De lange Aftener, som de ofte eensomt tilbragte i Karens Cabinet, gleder hurtigt og behageligt hen ved en fortrolig Ild, medens Stormen raste udenfor, og Sneen pibsfede mod Ruden, eller medens Maanen skinnede i en stille Vinteraften, og man hørte Uglens sørgelige Sang fra den nærliggende Skov. Ofte læste Hr. v. S. høit for Tanten og Karen, hvem han derved gjorde bekendt med hidtil ukjendte Skrifter; ofte udfoldede han her i stille Samtale sin egen Aands og sit Hjertes rige Skatte. Ingen Kunst eller Videnskab spætes fremmed for denne Mand. Hans uheldige Legemsbygning, der fra Barndommen af havde tilkøbt for ham saa mangen Bei til Glæder, som optage de Lykkeligere's Tid, havde, forenet med hans aandelige Ansæg og hans udvortes lykkelige Laar, givet ham Lyst, Tid og Midler til ganske at hellige sig Videnskaber og Studeringer, og i den Danuelse, han saaledes forskaffede sig, at finde Erstatning for sin Mhykke.

Vinteren var saaledes hengaaet; da fik Karen en Dag et Brev fra Hr. A's Familie, hvori man meldte

hende, at hendes fordoms Eiskebe, Lieutenant S., nu skulde have Bryllup med sin forlovede Brud, at en civil Post, som han havde erhølet i en langt fraliggende Provinde, gjorde det muligt for det unge Par at leve anstændigt, og at Bryllupsdagen var bestemt om en Maaned. Man indbød til denne Fest Hr. v. S. og hans Frue. Karen blev blodrød ved at læse dette Brev. Hun leverede det til sin Mand, og forlød Brevet. Da hun kom tilbage, fandt hun Hr. v. S. forstemt. Hun syntes endog, at han saae ud som om han havde grædt. Forgivevs stræbte de Begge at falde ind i den gamle Tone. Det var umuligt. Denne uhykkelige Stenning vilde ikke vige den næste Dag, heller ikke den følgende, og saaledes forgik Uger og Maaned. Karen spurgte ofte hjærtligt om Grunden til sin Vens Mismod. Hun spurgte hjærtligt, men ikke frimodigt, ikke aabenhjertigt, og fik sølgelig heller intet frimodigt og aabenhjertigt Svar. Hans Stemning betog hende Modet, naar hun vilde tale frit med ham. Hr. v. S. saae atter bleg og bedrøvet ud, som da Karen første Gang havde seet ham. Han satte sig ofte langt fra hende, og betragtede hende taus med inderlig Beemødighed. Hun græmmede sig, uden at tale mere derom, men hendes friske Ungdom syntes at falme.

Det var en deilig Paastemorgen, da Karen stod op med lettere Hjerte end sædvanlig. I sit lille Cabinet fandt hun Blomster og Kraudse af friske Løv, som Godsets Piger havde bragt. Gjennem det aabne Vindue duftede Blomsterne hende imøde fra den skjønne Have. Hun spurgte efter Hr. v. S. Man svarede, at han var hørt ud. Uden at gjøre sig videre Betænkning, gif hun

til Kirken, og traadte ind mellem den talrige Forsamling af Gudsrets Bønder, der alle hilste hende med Ærbødighed. Hun syntes, at en glad Anelse gjenstrængte hendes Hjerte, da hun i Forening med disse simple, men trofaste Venner opsendte sine Bønner til Himlen. Da hun kom hjem, kom Hr. v. S's gamle Tjener hende imøde, og bad hende træde ind i hans Herres Værelse. Hr. v. S. modtog hende med en rørt og høitidelig Mine, og sagde: „Min dyrebare Karen! Du veed selv, at jeg ikke hød dig min Haand uden i den Tanke, at Døden strax skulde løse vor unaturlige Forening. Min Hensigt var at gjøre dig lykkelig, men jeg har gjort det Modsatte mod min Villie. Du veed, at jeg — med al min Kjærlighed — dog aldrig har nærmet mig dine Indigheder uden med en Faders hjærlige Ærbødighed; jeg kan derfor uden Forlegenhed række dig til Underskrift denne Skilsmisse-Contract, som jeg alt har underskrevet. Det Guds, jeg eier i en anden Provinds, er dit; om tre Aars Forløb kan du række din Haand til Lieutenant G., som jeg veed du elsker. Jeg har erklædet mig om ham. Jeg troer sikkert, at han kun i Forbitrelse over din formeente Utroskab har sønnet sin Forbindelse med din Cousine, og tvivler ikke paa, at han jo med Glæde bryder dette Baaud, naar han derved tør haabe at vinde dig. Jeg har skrevet ham til. Læs Brevet, inden jeg affender det, for at du kan overbevise dig om, at jeg ikke har behandlet denne Sag med Udelicatesse. Du rejser nu strax til dit Gods, og oppehvier de for Skilsmisjen bestemte tre Aars Forløb. I ere begge unge, den Tid vil snart gaae" . . . Hr. v. S. fik ikke udtalt, da Karen med

hæftig Graad kaste sig i en Stol. Han nærmede sig til hende. Hun reiste sig og sagde med Fatning: „Det havde jeg ikke ventet, Hr. v. S., at De jaalebes vilde sjerne mig fra Dem. Deres Opførsel er vistnok ædel, men jeg kan ikke beundre den. Ja, jeg har elsket Lieutenant H., det er sandt, men jeg troer, at jeg i mine forlabte Dage har udgrædt denne Kjærlighed. Ved Efterretningen om hans nærførestaaende Bryllup blev jeg forvirret, jeg ved ikke selv, hvorfor. Var det en Gnist af den gamle Kjærlighed, der blusede op, da var det den sidste. Jeg har netop siden hiint Dieblil prøvet mig selv. Jeg elsker ham ikke længere. Jeg har lært at kjende noget Bedre. Jeg har lært at skjønne paa hvad en Mand's Falskhed og Selvbeherstelse har for Værd for et værgeløst Fruentimmer. Jeg kan ikke leve uden hos Dem. Deres naandrige Dmgang, Deres høie Dyd overveier for mig alle andre Fortrin. De kan forskyde mig, om De vil, men dette Document underskriver jeg ikke.“ Med disse Ord sønderrev hun forbittret det Papiir, Hr. v. S. havde leveret hende, og med Laarer forlod hun Bærelset, og gik ind i sit Cabinet, hvor hendes over al Beskrivelse lykkelige Gæstemand snart fulgte efter hende.

Næste Aars Paaskestemorgen lod Hr. v. S. med stor Gøitidelighed døbe sin og Karens Søn, og den lykkelige unge Moder følte fra hiint Dieblil ingen Tomhed i sit Hjem eller sit Hjerte.